

اساسنامه حزب کمونیست ایران (مارکسیست - لنینیست - مائوئیست)

مصوبه کنگره موسس حزب کمونیست ایران (مارکسیست - لنینیست - مائوئیست)

۱۱ اردیبهشت ۱۳۸۰

فصل اول - برنامه عمومی

حزب کمونیست ایران (مارکسیست - لنینیست - مائوئیست)، حزب سیاسی طبقه کارگر و پیشاهنگ طبقه کارگر در ایران و بخشی لاینفک از جنبش بین المللی کمونیستی است.

حزب کمونیست ایران (م ل م) متکی به ایدئولوژی علمی مارکسیسم - لنینیسم - مائوئیسم است و این تئوری انقلابی را راهنمای تفکر و عمل خود قرار می دهد.

برنامه پایه ای حزب کمونیست ایران (م ل م) عبارتست از انجام انقلاب دمکراتیک نوین تحت رهبری طبقه کارگر و گذار بلافاصله به انقلاب سوسیالیستی و کمک به پیروزی انقلاب در همه کشورها و پیشروی انقلاب جهانی پرولتری. انقلاب دمکراتیک نوین، سرمایه داری بوروکراتیک و نیمه فئودالیسم را نابود و سلطه امپریالیسم را قطع می کند. این انقلاب، حقوق دمکراتیک پایه ای کارگران و دهقانان و توده های وسیع خلق، برابری زن و مرد در همه زمینه ها و همه سطوح و حق ملل در تعیین سرنوشت خویش تا سر حد جدائی را برسمیت می شناسد. انقلاب دمکراتیک نوین، دیکتاتوری دمکراتیک خلق را که شکل مشخصی از دیکتاتوری پرولتاریاست، جایگزین دیکتاتوری طبقات ارتجاعی حاکم می کند.

هدف نهائی حزب کمونیست ایران (م ل م) محو طبقات و تحقق کمونیسم در جهان است. این هدف، تنها از طریق همبستگی انترناسیونالیستی میان پرولتاریای همه کشورها، عملی خواهد شد. کمونیسم فقط در مقیاس جهانی و با شکست نهائی و نابودی بورژوازی و کلیه طبقات استثمارگر و از میان رفتن تمامی اشکال ستم و استثمار و تمایزات طبقاتی، تحقق خواهد یافت.

وظیفه مرکزی انقلاب عبارتست از کسب قدرت سیاسی از طریق قهر. سرنگونی دولت ارتجاعی و وابسته به امپریالیسم جمهوری اسلامی ایران از طریق جنگ طولانی مدت خلق متحقق می شود. طبقه کارگر برای عملی کردن این وظیفه، قشرها و طبقات خلقی و ملل تحت ستم و توده وسیع زنان را تحت رهبری خود متحد می کند. دهقانان فقیر و بی زمین نیروی عمده انقلاب و نزدیکترین متحد طبقه کارگر هستند.

پیروزی انقلاب پرولتری در ایران و دستیابی به کمونیسم جهانی در مقیاس بین المللی، مستلزم بسیج و متحد کردن توده هاست. توده ها و فقط توده ها سازندگان تاریخند. حزب کمونیست ایران (م ل م) با اتخاذ مشی توده ای، از توده ها می آموزد و آنان را رهبری می کند. حزب نظرات توده ها را گرد می آورد، به تجارب مبارزه طبقاتی (و مبارزه تولیدی و آزمون های علمی) در ایران و سراسر جهان اتکاء می کند و با استفاده از علم انقلاب درسهای آنرا برای انجام انقلاب پرولتری سنتز کرده، آنگاه این ایده ها را بار دیگر بمیان توده ها می برد. علت وجودی حزب، خدمت به توده هاست تا آنان را در انجام انقلاب و تغییر جهان رهبری کند. بدون حزب انقلابی که راه گذشتن از پیچ و خم های مبارزه طبقاتی را ترسیم کند، توده ها قادر به کسب پیروزی نخواهند شد. بدون یک رهبری انقلابی، مقاومت توده ها در هم شکسته شده و آنها موفق به عبور از میان پیچ و خم ها نخواهند شد. بهمین جهت در سراسر پروسه پیشبرد مبارزه انقلابی، ساختمان و تحکیم حزب در میان توده ها حیاتی است. تا زمانیکه طبقات و مبارزه طبقاتی موجود است طبقه کارگر نیازمند حزب پیشاهنگ خویش است.

حزب کمونیست ایران (م ل م) برای سرنگونی مسلحانه دولت حاکم دست به ایجاد و رهبری ارتش توده ای خلق و جبهه متحد می زند. شالوده جبهه متحد استراتژیک، اتحاد کارگران و دهقانان تحت رهبری طبقه کارگر است. پیشبرد انقلاب ارضی حول شعار "زمین به کشتگر" در شکل گیری این اتحاد تعیین کننده است. ارتش توده ای خلق، مهمترین سازمان توده ای دوران انقلاب است. حزب کمونیست ایران (م ل م) در مراحل مختلف، با توجه به ضروریات پیشبرد انقلاب دست به ایجاد ائتلاف های طبقاتی گوناگون می زند؛ اما در همه موارد حزب باید استقلال ایدئولوژیک و سیاسی و تشکیلاتی و نظامی خود را حفظ کند و پیگیرانه برای تقویت دیدگاه انقلابی و منافع پرولتاریا مبارزه کند.

حزب کمونیست ایران (م ل م) یکی از گردان های ارتش بین المللی پرولتاریاست و پیشبرد مبارزه انقلابی در ایران را سهم گرفتن در پیشبرد مبارزه انقلابی پرولتاریای بین المللی می داند. حزب مصمم است تا مسئولیت خود را در آموزش و رهبری پرولتاریا و خلق های ایران مطابق با اصول پایه ای انترناسیونالیسم پرولتری به انجام برساند. حزب به جامعه انقلابی بمثابه پایگاهی برای انقلاب جهانی پرولتری نگاه می کند. حزب تلاش می کند تا با احزاب و سازمانهای مارکسیست - لنینیست - مائوئیست سایر کشورها متحد شده و بر سر اساسی ترین مسائل ایدئولوژیک - سیاسی مقابل پای پرولتاریا مبارزه کرده تا بتواند به درجه بالاتری از وضوح و اتحاد دست بیابد. حزب همچنین تلاش می کند تا در گستره بزرگتری با نیروهائی که در سایر کشورها علیه امپریالیسم و ارتجاع مبارزه می کنند به اتحاد برسد.

حزب کمونیست ایران (م ل م) بمثابه یکی از اعضای جنبش انقلابی انترناسیونالیستی، در اتحاد با احزاب و سازمان های مارکسیست - لنینیست - مائوئیست عضو این جنبش، مجدانه در راه تدوین مشی عمومی جنبش بین المللی کمونیستی و مبارزه برای ایجاد یک انترناسیونال کمونیستی نوین، تلاش می کند.

در جامعه کثیرالمله ایران که ستم ملی (شویونیسم فارس) بر ملل دیگر اعمال می شود، مبارزه علیه این ستم یکی از اصول مهم انترناسیونالیستی حزب است.

شالوده حزب کمونیست ایران (م ل م)، بر بستر مبارزات انقلابی علیه امپریالیسم و ارتجاع در ایران و جهان ریخته شد. مبارزاتی که از سراسر سالهای پایانی دهه 40 شمسی گرفته تا دوران انقلاب 1357 و دو دهه پر تلاطم 60 و 70 را در بر می گرفت. تاریخچه این حزب با مبارزه جهانی برای دفاع از پرچم کمونیسم و بطور کلی با گرایش بین المللی مائوئیستی مشخص می شود. حزب کمونیست ایران (م ل م) از دل مبارزه بین المللی علیه رویزیونیست های شوروی که در نیمه دهه 50 میلادی قدرت را در آن کشور گرفته و سرمایه داری را در شوروی احیاء کردند و رویزیونیست های چین که در سال 1976 قدرت را در چین سوسیالیستی گرفته و سرمایه داری را در آنجا احیاء کردند، بیرون آمده است. این حزب در مبارزه برای برافراشته نگاهداشتن پرچم کمونیسم در دوران رواج انحلال طلبی ایدئولوژیک پس از شکست انقلاب 57 در ایران و موج ضد کمونیسم پس از فروپاشی بلوک شرق در دهه 90 و مبارزه برای پس زدن این موج و احیای اصول علمی کمونیسم انقلابی ریشه دارد.

و مهمتر از همه حزب کمونیست ایران (مارکسیست - لنینیست - مائوئیست) متکی بر آموزه ها و میراث دار پیشرفته ترین تجربه تائونی پرولتاریای بین المللی، **انقلاب کبیر فرهنگی پرولتاریائی** است. انقلاب فرهنگی توسط طبقه کارگر و توده های خلق چین در دهه 60 و تا اواسط دهه 70 میلادی تحت رهبری مائو تسه دون صورت گرفت. این انقلاب در انقلاب، اولین مبارزه توده ای در تاریخ سوسیالیسم بود که با هدف آگاهانه سرنگون کردن بورژوازی نواخته که از درون ساختارهای دولت پرولتری و جامعه سوسیالیستی سر برون می آورد، انجام شد. انقلاب کبیر فرهنگی پرولتاریائی، بالاترین قله ای است که پرولتاریای بین المللی تاکنون در مبارزه و پیشروی برای تحقق جامعه بی طبقه کمونیستی فتح کرده است. مائو تسه دون در جریان هدایت انقلابی بزرگ و بویژه انقلاب فرهنگی، علم مارکسیسم - لنینیسم را به مرحله سوم و کیفیتا عالیتر یعنی به مارکسیسم - لنینیسم - مائوئیسم تکامل داد.

مائو تسه دون روشن ساخت که پس از سرنگونی طبقات حاکمه کهن و کسب قدرت سیاسی توسط پرولتاریا، هنوز طبقات موجودند و تمایزات و تضادهای مهمی در جامعه به شکل تضاد کار یدی و کار فکری، کارگر و دهقان، شهر و روستا، زن و مرد باقی می ماند که زمینه مادی رشد یک بورژوازی نوین در جامعه سوسیالیستی است. مقرر فرمادهی این بورژوازی، درون حزب کمونیست و دولت سوسیالیستی است. مائو تاکید کرد که سوسیالیسم پایان راه نیست و طبقات و مبارزه طبقاتی در سراسر دوران سوسیالیسم موجود است؛ و سوسیالیسم به دلیل خصلت متضادش دو راه پیش رو دارد: تکامل و پیشروی با هدف برقراری کمونیسم در جهان؛ یا عقبگرد بسوی سرمایه داری. در سراسر دوره گذار سوسیالیسم تا تحقق کمونیسم جهانی، پرولتاریا و خلق تحت رهبری کمونیست های واقعی نه تنها باید مصرانه در حفظ دیکتاتوری پرولتاریا بکوشند؛ بلکه باید در تمامی عرصه ها، هم در تنوری و هم در پراتیک، علیه تلاش های بورژوازی که در پی احیای سرمایه داری است، مبارزه کنند. بخشی حیاتی از این مبارزه عبارتست از انقلابی کردن خود حزب در میانه توفان مبارزات توده ای و مبارزه میان خط مارکسیستی - لنینیستی - مائوئیستی و خط رویزیونیستی؛ و مبارزه میان راه سوسیالیستی و راه سرمایه داری. طی این پروسه مداوم که بر سر قدرت کدام طبقه (بورژوازی یا پرولتاریا)؛ و سمت و سوی جامعه (کمونیسم یا سرمایه داری) مبارزه در می گیرد رویزیونیست ها باید افشاء شده و قشرهای وسیع طبقه کارگر و توده ها در مبارزه آبدیده شده و آگاهی خود از تفاوت میان مارکسیسم و رویزیونیسم را بالا برند تا ماهیت انقلابی حزب و جامعه سوسیالیستی را حفظ کنند.

فصل دوم - عضویت

بند ۱:

هر پرولتر، دهقان فقیر و بی زمین و بطور کلی هر فرد انقلابی، از هر ملیتی که باشد، در صورتی که اساسنامه حزب را پذیرفته، متعهد به فعالیت در یکی از سازمان های حزبی، اجرای تصمیمات حزب، رعایت انضباط حزب و پرداخت حق عضویت باشد، می تواند به عضویت حزب کمونیست ایران (م ل م) در بیاید.

بند ۲:

هر فرد باید شخصا تقاضای عضویت کرده و مراحل عضویت را طی کند. یا اگر یک واحد حزبی تشخیص داد که رفیقی در سطح عضویت است اما خود تقاضا نداده، به او پیشنهاد بدهد. هر متقاضی باید توسط دو عضو حزب، معرفی شود. واحد حزبی مربوطه، باید حتی الامکان به نظر توده های درون و بیرون حزب درباره رفتار و اعمال متقاضی توجه کند. پذیرش به حزب، مسئولیتی بسیار جدی هم برای متقاضی و هم واحد مربوطه در بر دارد. پذیرش عضویت باید در پرتو این اهمیت در واحد حزبی مربوطه مورد بحث و بررسی قرار گیرد. پذیرش تقاضای عضویت، منوط به تائید جلسه عمومی واحد مربوطه و تائید کمیته حزبی یک درجه بالاتر است. واحد مربوطه و ارگان بالاتر از آن باید تقاضای عضویت را در اسرع وقت مورد بررسی قرار داده، پذیرش یا عدم پذیرش را سریعاً اطلاع دهند.

متقاضی عضویت باید يك دوره کاندیداتوری را با کار ایدئولوژیک - سیاسی و عملی فعال تحت رهبری یکی از واحدهای حزبی بگذراند. دوره کاندیداتوری حداکثر ۶ ماه است. کاندیداهای عضویت، باید در رابطه با فعالیت های عملی حزب متشکل شوند و فعالیت کنند؛ اما درگیری آنان در زندگی درونی حزب و تعیین جهت گیری های آن، محدود است.

بند ۳:

اعضای حزب کمونیست باید:

زندگی خود را وقف انقلاب پرولتری و دستیابی به جامعه بی طبقه کمونیستی بکنند؛ و برای منافع توده های خلق در ایران و در جهان فعالیت کنند. وظایفی که حزب بر دوش آنان می گذارد را فعالانه انجام دهند.

فعالانه و با جدیت مارکسیسم - لنینیسم - مائوئیسم را مطالعه کرده و بکار بندند؛ رویونیسم و اشکال مختلف اپورتونیسم را نقد کنند؛ آماده باشند تا خلاف هر جریان ناصحیح و در هر سطح از سلسله مراتب حزب که در تقابل با مارکسیسم - لنینیسم - مائوئیسم بروز می یابد، حرکت کنند؛ و برای دستیابی، دفاع، بکار بست و غنا بخشیدن به خط صحیح، مبارزه کنند و در این راه از اخراج از حزب و بریدن پیوندهای عاطفی و غیره نهراسند.

مشی توده ای را بطور منظم در کلیه فعالیت های خود بکار ببندند. قادر باشند با اکثریت خلق، حتی با آنانی که مرتکب اشتباه شده اما صادقانه اشتباهات خود را تصحیح کرده اند، حول منافع پایه ای پرولتاریا و خلق، متحد شوند و به تضادهای درون خلق آنتاگونیستی برخورد نکنند.

در برابر دشمن جسور باشند؛ در انتظار شغل و مقام آسوده و کسب شهرت نباشند؛ از مشکلات مقابل پای، سرکوب، ارباب دشمن و مرگ نهراسند. آماده شرکت در مبارزه مسلحانه باشند، حتی اگر شرکت آنها در مبارزه مسلحانه بر حسب تقسیم کارهای حزبی ضروری نباشد. منافع شخصی را تابع مقتضیات فعالیت انقلابی کنند. در میان توده ها مبارزان پیشرو و ثابت قدم باشند و برای خدمت به انقلاب و بعهدہ گرفتن هر مسئولیتی، نه فقط در ایران بلکه در هر نقطه ای از جهان، آماده باشند.

اسرار و اطلاعات درونی حزب را تحت هر شرایطی مجدانه حفظ کنند؛ از جمله حفظ هویت افراد درون حزب، ساختار تشکیلاتی آن و روش ها و الگوی کار آن.

در انتقاد و انتقاد از خود، جسور باشند.

انضباط حزب را قاطعانه رعایت کرده و در اجرای خط و سیاست های حزب، پیشگام باشند.

وحدت انقلابی طبقه کارگر و انترناسیونالیسم پرولتری را محکم حفظ کرده و علیه شوینیسم ملی، ناسیونالیسم، زن ستیزی و سایر اشکال ایدئولوژی فئودالی و بورژوائی درون حزب و در میان توده ها، مبارزه کنند. اخلاق پرولتری داشته باشند. همواره خود را از هرگونه شکلی از ستم و استثمار پاک نگاهدارند؛ با ایده ها و رفتارهای فئودالی و بورژوائی مقابله کنند؛ از توهین و تحقیر ستمدیدگان پرهیز کنند. از اعتیاد به مواد مخدر دوری جویند.

بند ۴:

هر عضو حزب حق دارد:

در مورد تصمیمات مهم سیاسی و عملی حزب اظهار نظر کند؛ با بکار بست مارکسیسم - لنینیسم - مائوئیسم آن را مورد انتقاد قرار دهد؛ و بدین ترتیب در جهت گیری و سرنوشت حزب نقش بازی کند. در سطوح گوناگون رهبری و اعضای حزب را مورد انتقاد قرار دهد.

سریعا در جریان کلیه تصمیمات مهم کنگره ها، پلنوم های کمیته مرکزی و گزارشات آن قرار بگیرد. در جریان مهمترین مسایل خطی مورد مبارزه در صفوف حزب و یا درون کمیته مرکزی قرار بگیرد و در آن شرکت جوید.

در مورد مهمترین مسائل خطی و عملی مربوط به کل حزب به مبارزه دامن بزند؛ و نظراتش در بولتن های داخلی حزب انتشار یابد. با تشکل در حوزه های حزبی مبارزات درونی را به پیش برد. اگر تحت شرایط معینی تشکل حوزه ای امکانپذیر نشد، امکاناتی فراهم شود که در جریان مبارزات درون حزبی قرار بگیرد و در آن شرکت جوید.

در صورتی که نظراتی متفاوت از رهنمودها و تصمیمات کمیته حزبی خود و یا ارگان های بالاتر دارد، در عین رعایت انضباط حزبی، نظراتش را به سطوح بالاتر از رهبری واحد خود، منجمله کمیته مرکزی حزب، برساند.

در صورت تعلیق عضویت و یا اخراج خود از حزب به کمیته مرکزی حزب اعتراض کند و خواهان رسیدگی شود.

بند ۵:

در صورتی که عضو حزب، از انضباط حزب تخطی کند، سازمان حزبی مربوطه در محدوده اختیارات خود و با بررسی هر مورد مشخص، اقدامات انضباطی لازم از قبیل اخطار؛ اخطار جدی؛ سلب موقعیت تشکیلاتی؛ تعلیق عضویت؛ یا اخراج از حزب را اتخاذ خواهد کرد. این تصمیم باید به سازمان حزبی بالاتر گزارش داده شود. حق عمومی عضو به درخواست تجدید نظر در این اقدامات، محفوظ است.

زمان تعلیق يك عضو حداکثر یکسال است. در این دوره او حق رای دادن؛ انتخاب کردن و انتخاب شدن ندارد.

عضوی که اراده انقلابی متزلزل شده و پس از آموزش های مکرر و مبارزه برای اصلاح، تغییر نکند، باید ترغیب شود که حزب را ترک گوید. هرگاه، عضو حزب تقاضای ترک حزب را کند، سازمان حزبی مربوطه باید به سازمان حزبی بالاتر گزارش دهد و پس از مشورت، عضویت وی را لغو کند. فرصت طلبانی که برای سوء استفاده می خواهند به حزب بپیوندند، افراد اصلاح ناپذیر، عناصر ضدانقلاب پرولتری و عوامل دشمن اجازه ندارند عضو حزب شوند. در صورتی که چنین افرادی در حزب باشند، باید از حزب اخراج شده و مجددا پذیرفته نشوند.

فصل سوم - اصول تشکیلاتی

بند ۱ :

حزب کمونیست ایران (م ل م) یک سازمان کلکتیو است. این موجودیت کلکتیو از طریق عملکرد جمعی واحدهای حزب در سطوح مختلف و از طریق سلسله مراتب شناخت و فرماندهی بالا تا پائین در تمام حزب، تبارز یافته و متحقق می شود.

بند ۲ :

اصل تشکیلاتی حزب کمونیست ایران (م ل م)، سانترالیسم دمکراتیک است. سانترالیسم دمکراتیک، همه جانبه ترین مباحث و مبارزات بر سر خط حزب را با منضبط ترین نحوه اعمال آن خط ترکیب می کند. طبق این اصل، حزب کمونیست تجارب حاصله توسط مجموعه اعضایش در جنبه های گوناگون فعالیت انقلابی، کار توده ای، مبارزات تئوریک و بطور کلی تجارب توده های خلق را یکجا جمع کرده، بدرستی فشرده و سنتز می کند و آنرا بشکل خط، سیاست ها و رهنمودهای انقلابی عملی بمیان توده ها باز می گرداند. انجام این پروسه حزب را بعنوان یک مجموعه قادر می کند تا خطی را تدوین کند که حقیقت را عمیقتر و همه جانبه تر منعکس می کند. این پروسه، درجه بالائی از وحدت اراده و عمل را در حزب بوجود آورده و کل حزب را قادر می کند که بطریقی منظم و سازمان یافته با دشمن بجنگد. سانترالیسم دمکراتیک این امکان را مهیا می کند که حزب با توده ها پیوند برقرار کرده و آنان را در نبرد برای رهائی رهبری کند. سانترالیسم دمکراتیک، بیان سازمانی مشی توده ای است. کل حزب از انضباط واحدی پیروی می کند: فرد از تشکیلات؛ اقلیت از اکثریت؛ سطوح پائینتر از سطوح بالاتر؛ کل حزب از کمیته مرکزی حزب؛ دبیر کمیته مرکزی از کمیته مرکزی؛ کمیته مرکزی از کنگره حزب، تبعیت می کنند.

بند ۳ :

رهبری حزب، مطابق با نیازهای رهبری انقلاب پرولتری، توسط کنگره انتخاب می شود. افرادی که بعنوان رهبری انتخاب می شوند باید رفقای باشند که تعهدشان به توده ها و امر انقلابی به اثبات رسیده است، توان بالاتری را در اتخاذ و بکار بست موضع، دیدگاه و متدولوژی مارکسیستی - لنینیستی - مائوئیستی از خود نشان داده و قادرند دیگران را به این توانائی مسلح کنند. رهبری در حزب، یک سرمایه شخصی نبوده؛ بلکه مسئولیتی جدی در قبال حزب، انقلاب و پرولتاریای بین المللی است. تفاوت نقش میان رهبران و افراد تحت رهبری، بیانگر تقسیم کاری است که از مجرای آن همگی بتوانند بیشترین خدمت را به انقلاب پرولتری و مبارزه برای تحقق کمونیسم بکنند. این تقسیم کار از اساس با تقسیم کار درون احزاب بورژوائی که طبق آن عده ای رهبران نخبه و تعدادی بزرگ کارمندان جزء وجود دارند، تفاوت دارد. برای حل صحیح تضاد میان رهبری و اعضای تحت رهبری و بطور کلی تضاد میان حزب و توده های وسیع، دامن زدن به بحث و جدل بر سر خط حزب حیاتی است. رهبری حزب باید کل حزب را خلاقانه با آثار کلاسیک پایه ای مارکسیسم - لنینیسم - مائوئیسم آشنا کرده و به امر آموزش تئوری انقلابی توجه جدی مبذول دارد. رهبری انقلابی باید برای تضمین تداوم انقلاب تحت رهبری حزب کمونیست به پرورش و تقویت رهبری جمعی (کلکتیو)، رشد و تکامل همه جانبه صفوف انقلابیون و پرورش تعداد بیشتری از رهبران بپردازد و جانشین سازی کند. افراد رهبری، در همه سطوح حزب، هر یک توانائی هائی را نمایندگی می کنند. همه آنها کارکنان فکری و عملی مبارزه انقلابی هستند. اما هیچکدام به تنهایی نمی توانند بهترین خصوصیات طبقه و خلق انقلابی را یکجا در خود جمع داشته باشند. بهمین جهت قدرت و توانائی حزب به بهترین وجه توسط کلکتیوش تبارز می یابد. در صورت دستگیری هر یک از رهبران، وی از زنجیره شناخت حزبی جدا گشته و دیگر نمی تواند از درون زندان حزب را رهبری کند.

بند ۴ :

حزب بر پایه اصل تمرکز استراتژیک و عدم تمرکز تاکتیکی عمل می کند. به این معنا که خط و سیاستی واحد توسط کل حزب پیش برده می شود اما کلیه سازمان های حزبی این سیاست واحد را با ویژگی های حیطة فعالیت خود تلفیق می کنند؛ و همچنین بمعنای آنست که یک مرکز تشکیلاتی واحد و مراکز تشکیلاتی مختلف تحت رهبری آن وجود دارند. چنین کارکردی حزب را قادر می کند تا وظایف بیشمار انقلاب را عملی کرده و پیشرفت کند. هر یک از واحدها و گروه های کوچک حزب دارای رهبری مختص بخود می باشند و به سطوح مختلف ارگان های رهبری در رده های بالاتر متصلند. موجودیت کلکتیو حزب بعنوان یک کل بیش از هر جا در کمیته مرکزی فشرده شده و به بهترین وجهی توسط آن

نماینده‌گی می‌شود. ساختار تشکیلاتی حزب باید مبتنی بر شکل‌گیری کمیته‌های حزبی در همه سطوح باشد. هر یک از اعضای حزب باید بطور متشکل و صرفنظر از تقسیم کارهای معین، در زنجیره شناخت حزب جای داشته باشند.

بند ۵ :

رهبری جمعی و مسئولیت فردی در تمامی سطوح رهبری حزبی، اعمال می‌شود. رهبری مرکزی باید گزارش کار خود را منظمًا به کنگره‌ها و یا سایر نشست‌های همگانی اعضاء بدهد؛ مسئولین شاخه‌های مختلف حزب باید منظمًا گزارش کار خود را به جلسات افراد تحت مسئولیت خود و ارگان بالاتر خود بدهند. رهبری مرکزی و مسئولین شاخه‌های حزب باید مستمرا به نظرات توده‌ها درون و بیرون حزب گوش فرا داده و روحیه انتقادی را در میان توده‌ها دامن بزنند. رهبری مرکزی و مسئولین شاخه‌های حزب باید نظارت سیاسی افراد تحت مسئولیت خود را بپذیرند.

بند ۶ :

برای پالایش حزب از خطوط و گرایشات بورژوائی، دامن زدن به مبارزه دو خط‌حیاتی است. مبارزه دو خط درون حزب برای تکامل و شکوفائی خط صحیح و حفظ خصلت انقلابی حزب، اهمیت تعیین‌کننده دارد. سرکوب انتقاد و یا انتقام‌جویی، مطلقا غیرمجاز است. ایجاد یک محیط سیاسی که در آن سانترالیسم و دموکراسی؛ خط ایدئولوژیک - سیاسی واحد و ابتکارات وسیع؛ انضباط و آزادی؛ وحدت اراده و عمل و راحتی خیال و شادابی، تواما موجود باشد، اساسی است. حزب در عین تشویق مبارزات درونی، وحدت خلل‌ناپذیری را در مقابل دشمن بوجود می‌آورد. اعضای حزب، در همه سطوح، برای اینکه بتوانند فعالانه و به شیوه درستی مبارزه دو خط درون حزب را به پیش ببرند باید همواره از اصل "سه آری؛ سه نه" پیروی کنند. یعنی: مارکسیسم را بکار ببندید، نه رویونیسم را؛ وحدت ایجاد کنید، نه تفرقه؛ رک و صریح باشید، نه توطئه‌گر و دسیسه‌چین.

فصل چهارم - ارگانهای مرکزی

بند ۱:

کنگره سراسری حزب کمونیست ایران (م ل م) بالاترین مرجع حزب است. در فاصله میان دو کنگره، کمیته مرکزی منتخب کنگره، بالاترین مرجع حزب است و در برابر کنگره بعدی، مسئول است.

بند ۲:

کنگره، هر ۵ سال یکبار تشکیل خواهد شد. در شرایط خاص و با صلاحدید دو سوم اعضای حزب، کنگره می‌تواند زودتر یا دیرتر از موعد مقرر برگزار شود.

بند ۳:

پلنوم کمیته مرکزی حزب، دفتر سیاسی کمیته مرکزی و کمیته دائم دفتر سیاسی و دبیر کمیته مرکزی را انتخاب می‌کند و در صورت لزوم آنرا مورد بررسی مجدد و تجدید نظر قرار می‌دهد. پلنوم کمیته مرکزی بوسیله دفتر سیاسی کمیته مرکزی، و بطور متوسط یکبار در سال تشکیل می‌شود. در غیاب پلنوم کمیته مرکزی حزب، دفتر سیاسی کمیته مرکزی و کمیته دائم آن، عملکردهای کمیته مرکزی را پیش برده و دارای اتوریته کمیته مرکزی هستند. تحت رهبری دبیر و کمیته دائم دفتر سیاسی، ارگانهای ضروری بمنظور رهبری وظایف روزمره حزب و هدایت سراسری حزب تشکیل خواهند شد. کمیته مرکزی، در شرایط خاص و ضروری، خود مستقیما مسئولیت هدایت فعالیت اعضای حزب را بر عهده خواهد گرفت.

فصل پنجم - واحد های پایه ای حزب

بند ۱:

شاخه‌های حزبی و کمیته‌های تحت رهبری آن، باید در هر حیطه‌ای که حزب مشغول فعالیت است، تشکیل شوند. این امر بمنظور رهبری سیاسی پرولتاریا و دیگر توده‌های خلق برای پیشبرد وظیفه مرکزی حزب و مبارزه برای تحقق برنامه حزب، ضروری است.

بند ۲:

مسئولین شاخه‌های حزب و کمیته‌های حزب، توسط اعضاء آن شاخه‌ها و کمیته‌ها و با توجه به نظر رهبری انتخاب می‌شوند و این امر هر دو سال یکبار مورد بررسی مجدد و در صورت نیاز مورد تجدید نظر قرار می‌گیرد. در شرایط خاص ممکن است این بررسی و تجدید نظر زودتر یا دیرتر از موعد مقرر صورت پذیرد.

بند ۳:

وظایف عمده واحدهای پایه ای حزب عبارتند از:

رهبری اعضاء و هواداران حزب، در مطالعه و آموزش و بکار بست فعالانه مارکسیسم - لنینیسم - مائوئیسم؛ نقد و مبارزه همه جانبه علیه رویزیونیسم و هر شکلی از اپورتونیسم.

آموزش اعضاء و هواداران حزب در مورد خط ایدئولوژیک - سیاسی حزب و هدایت آنان در مبارزه متحدانه و دوشادوش توده ها و بمثابه پیشاهنگ آنان علیه دشمنان طبقاتی.

بحث و بررسی جمعی سیاست های حزب، اجرای سیاست های حزب، اجرای تصمیمات حزبی، اجرای هر وظیفه ای که از جانب حزب به آنان محول می شود و تراز بندی وظایف انجام شده.

حفظ پیوند تنگاتنگ با توده ها؛ اتخاذ مشی توده ای آموختن از نظرات توده ها و رهبری آنان، براه انداختن مبارزه ایدئولوژیک فعال و در نتیجه نیرومند نگاه داشتن زندگی حزب.

پذیرش اعضاء جدید، تقویت انضباط حزبی و تحکیم و گسترش واحدهای حزبی؛ پیشبرد انتقاد و انتقاد از خود بمنظور حفظ خصلت پرولتری حزب.